

ката си да я цалуватъ, съ начинъ благородень и отеческий. Той имаше дѣйствително царско величіе и проникваше съ духа си до найдревнѣтъ работы. Тѣй слѣзе той по сичката стѣлба като са спираше на сѣко стѣпало, приемише съ еднакво засмѣно лице и сиромасытъ и богатытъ, обрращаше са съ прикаска къмъ разны лица като че ги познаваше, и нѣкога даваше на часа правосѣдіе на оногози който му го искаше. Той бѣше благородень и великъ въ снисхожденіето си къмъ онѣзи които му са оплаквахъ, въ готовността си да запревари злоупотребеніята и да удовлетвори на нѣкое неотложно исканье. Страдающійтъ отъ нѣкое грабителство или друго бѣдствіе можаше направо да са оплаче на даря, който никого не оставаше да чака. Сѣкый идѣше право при него безъ ни наймалко препятствіе. Защото царьтъ бѣше царь за сичкия свѣтъ, и на минаутата сичко са поправяше.

— Ето, рече апостолътъ, прекрасното царско преимущество да представя образа на Божественныя промысль.

— Дано да представяше този образъ и за насъ! рече Естеванъ.

Царьтъ слѣдоваше да слѣзва. Които отъ народа неможихъ да намѣрѣтъ мѣсто на стѣлбата и на двора, тѣ са натискахъ около вратата за да цалунѣтъ и тѣ ръката на императора. Стеченіе бѣше толкъсь голѣмо, щото Жуанъ д'Авила са побои че неще може да приближи до царя. Той потегли Естевана като са мѣчаше да мине презъ множеството за да са намѣри тамъ отъ дѣто щѣше да мине царьтъ. Но множеството са натискаше около него съ издигнаты рѣцѣ отъ които царьтъ съ готовность пребираше прошеніята. Найподирь той стѣпи на послѣднето стѣпало; слугытъ бѣхъ разредили малко множеството, но апостолътъ неможаше еше да са приближи до царя. Като гледаше че е невъзможно да пристѣпи повече, той издигнѣ и двѣтъ си умоляю-